HET ANDERE MEISJE

Mary Kubica

HET ANDERE MEISJE

Wat als je vakantie uitloopt
op een nachtmerrie?

Vertaald door Louise Koopman

INDIGO

Oorspronkelijke titel *It's Not Her*
Park Row Books, imprint van HarperCollins Publishers, Toronto, Canada
© 2026 Mary Kyrychenko
© 2026 Nederlandse vertaling Louise Koopman / Indigo

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Wil Immink Design
Omslagbeeld Wil Immink Design
Foto auteur © Sarah Jastre
NUR 330 / 305
ISBN 9789028454651
www.indigoboeken.nl
Indigo maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor iedereen die zich ooit alleen heeft gevoeld

Courtney

Ik sta af te wassen in de keuken als ik haar hoor schreeuwen.

Ik verstar en schiet meteen rechtop, adem diep in. Met een ruk kijk ik op van het hete, schuimende water in de gootsteenbak, er glijdt een bord uit mijn natte handen terug het water in, dat opspat.

Ik sta als aan de grond genageld, luister tevergeefs of het doordringende geschreeuw zich gaat herhalen, of ik nog iets anders hoor, iets wat het verklaart, zoals slippende banden, piepende remmen, het geblaf van de Duitse herder die hier op het terrein woont (waarvoor Cass en Mae allebei bang zijn), of de stem van Emily die roept of alles wel goed is met Mae. Maar ik hoor niets, alleen maar stilte, en dat baart me net zoveel zorgen als de schreeuw.

Mijn nichtje Mae was hier net nog, in ons kleine vakantiehuisje. Ze is bij Cass blijven logeren gister, ze sliepen op het tweepersoonsbed onder het schuin aflopende dak van de zolder en keken tot veel te laat Disney-films terwijl ze eindeloos doorkletsten over alles waar meisjes van tien niet over uitgepraat raken. Ik viel eerder dan zij in slaap, werd rond een uur of drie vanochtend wakker en ging even poolshoogte nemen bij ze. Ze sliepen met de tv nog aan.

Voordat Mae wegging naar het vakantiehuis van haar familie stonden ze nog even afscheid te nemen bij de voordeur, giechelend en onhandig met hun kleverige bekkies en handjes. Ik stond in de keuken ernaast het tafereel te bekijken, hun vriendschap te bewonderen. Cass en Mae zijn veel meer dan nichtjes; ze zijn beste vriendinnen, zusjes bijna. Nadat Mae weg was gegaan,

stortte ik me op het schoonmaken van de kleine keuken, vroeg Cass om de rommel van hun logeerpartijtje op te ruimen en ze was naar de zolder gegaan om dat te doen, onbereikbaar voor Mae's schreeuw.

Ik ben de enige in het huisje die het hoort en ik dank God daarvoor want het is een ijzingwekkend geluid, het draagt over het land, komt door het open raam naar binnen, brengt me totaal van mijn stuk, snijdt als een mes door me heen, al weet ik niet waarom, behalve dan dat ik Mae nog nooit zo heb horen schreeuwen.

Ik draai de kraan dicht, droog mijn handen af en haast me naar de voordeur. Het eerste wat ik door het open raam zie is Mae, en mijn hart slaat een slag over want ze komt in razende vaart door het bos de heuvel af rennen, terug naar ons, sneller dan haar kleine beentjes haar kunnen dragen. Haar armen zwaaien als de wieken van een molen, haar haar waait in haar ogen vanwege de wind in de rug. Als ze halverwege is struikelt ze ergens over, met haar voeten los van de grond hangt ze even in de lucht en dan valt ze, komt hard neer op de grond. Het is geen zachte val. Ze valt niet op gras maar op een bed van dennennaalden en modder. Het ziet er pijnlijk uit, maar Mae blijft niet liggen huilen, wat ik verwacht had en wat Cass misschien zou doen. In plaats daarvan staat ze net zo snel op als ze viel, werpt een snelle blik over haar schouder op het vakantiehuisje waar ze vandaan komt en rent meteen weer door, naar mij toe.

Ik loop naar buiten, de hordeur klapt achter me dicht. Mae stort zich op me, haar armen klemmen zich om mijn middel. 'Wat is er, Mae? Wat is er aan de hand?' vraag ik als ze snikkend haar gezichtje in mijn buik duwt, haar handen om mijn middel, ze houdt me stevig vast, alsof ze in me wil verdwijnen. Mijn ogen speuren het veld af, op zoek naar wat er mis is – een auto (een kinderlokker?) die optrekt, of die valse Duitse herder die weer eens losloopt – maar ik zie niks. Ons vakantiehuisje staat in de Northwoods van Wisconsin, het uitgestrekte naaldwoud vijf uur

rijden noordwaarts van ons huis. Het ligt aan een meer en het is een van de acht kleine vakantiehuisjes in het uitgestrekte bos. Het meer ligt er vredig bij vanochtend; de enigen die wakker zijn, behalve de meisjes en ik, zijn de vissers in kano's, zoals mijn man Elliott, die vroeg vanochtend opstond en wegging voordat er iemand van ons gezin wakker was, in de hoop dat hij iets zou vangen voor vanavond op de grill.

Ik hoor het trage kraken van de hordeur achter me. 'Wat is er aan de hand?' vraagt Cass, en ik draai me om en zie haar aarzelend naar buiten komen; onzeker gaat ze op de veranda achter me staan terwijl ik Mae vasthoud.

'Ik weet het niet,' zeg ik. 'Wat is er gebeurd, Mae?' zeg ik meelevend, en ik zak door mijn knieën om op gelijke hoogte met haar te komen, maar Mae zwijgt, drukt zich tegen me aan, haar kleverige vingertjes klemmen zich nu om mijn nek, ze trekt aan mijn haar en pas als ik haar handjes met moeite lostrek en haar op armlengte van me af houd, zie ik dat er bloed aan haar handen zit.

'Wat is dat nou? Is dit gebeurd toen je viel?' vraag ik, en ik denk aan hoe ze net hard neerkwam. Ze moet over een rots of over een boomwortel gestruikeld zijn. Ik pak haar handjes, kijk even of ik een open wond zie en daarna schuif ik een haarlok weg die voor haar ogen hangt. Maar Mae schudt haar hoofd, veegt haar snotneus af aan de mouw van haar pyjamajasje en werpt dan nog een blik op het vakantiehuisje waar ze vandaan komt, laat zich op de grond zakken, slaat haar armen om haar knieën, drukt die tegen haar borst en wiegt zachtjes heen en weer.

Ik kijk op. Ik richt mijn blik op het huisje van Emily en Nolan naast ons, het is moeilijk te zien door de dicht op elkaar staande bomen. Toen we bij het meer aankwamen, een paar dagen geleden, was ik jaloers op hun huisje. Emily had niet alleen het grootste huis van het vakantiepark gehuurd – niet verrassend want ze heeft drie kinderen, onder wie twee tieners die liever het

loodje leggen dan met hun broer of zus in één bed te liggen –, het staat ook wat afgezonderd van de andere huisjes. Ooit was het het centrale huis van het vakantiepark, het is een beetje op afstand van de rest gebouwd, zodat ze uitkijkend over het vredige meer op de veranda een kopje koffie kan drinken zonder vreemde blikken van mensen die haar op een steenworp afstand zitten te bekijken en meeluisteren met de gesprekken die ze voert.

'Is je moeder daar, Mae?' vraag ik. Emily is mijn schoonzusje, en nu knikt ze. 'Kom even bij Mae zitten,' zeg ik tegen Cass, terwijl ik haar over mijn schouder een blik toewerp. 'Blijf hier tot ik terug ben. Ik wil even checken of alles in orde is.'

Cass knikt terwijl ze naast haar nichtje gaat zitten; haar hand op Mae's rug komt veel volwassener over dan je van een tienjarige zou verwachten.

Door het bos ga ik op pad naar het huisje van Emily en Nolan. Instinctief versnel ik mijn pas, er overvalt me een ongemakkelijk gevoel, maar ik duw het weg en zeg tegen mezelf dat er niets ernstigs aan de hand is, dat Mae ze waarschijnlijk gewoon ruziend aantrof en bang werd of van streek raakte. Dat ze wat heftig reageerde. Het is wel eens beter gegaan tussen Emily en Nolan. Nolan is al bijna zes maanden werkloos en dat heeft zijn tol geëist – van hem, van hun financiële situatie en van hun huwelijk. Hij werkt in de techindustrie, waar banen tegenwoordig niet bepaald voor het oprapen liggen; bedrijven ontslaan aan de lopende band recordaantallen medewerkers. Nolan vergeleek het al eens met *The Hunger Games*. Emily en Nolan hebben het er onlangs over gehad of ze hun huis moeten verkopen (hun droomhuis, het huis waarin ze na hun pensionering wilden blijven wonen) en een kleiner huis kopen, en ze konden het er niet over eens worden want ze kunnen het tegenwoordig nergens meer over eens worden. Ze vliegen elkaar voortdurend in de haren, maar ze hadden gehoopt dat een paar weken in de bossen met het gezin, weg van de druk van het gewone leven, dat zou

oplossen. Ik hoorde ze gistermiddag nog tegen elkaar tekeergaan, dus er was zo te horen nog weinig opgelost.

Terwijl ik me een weg baan door het naaldwoud zie ik het huisje verderop, het staat er op de top van een kleine heuvel volmaakt vredig bij, nog zoiets waar ik jaloers op ben: het heeft het beste uitzicht over het meer. Er hangen badhanddoeken over de reling van de veranda te drogen, maar de voordeur staat open en dat is nooit zo want Emily let altijd heel goed op dat er geen muggen binnenkomen.

Zo ver noordwaarts in Wisconsin zakt de temperatuur 's nachts tot rond de tien graden, overdag is het zelden warmer dan drieëntwintig graden. Zo vroeg in de ochtend is het een graad of twaalf. Ik klauter in mijn ochtendjas de heuvel op, de koele ochtendbries waait hem open en ik tast naar de ceintuur om hem dicht te snoeren. Onder de ochtendjas heb ik alleen maar een dunne katoenen pyjamabroek aan en een kort hemdje. Ik ben nog maar net wakker en ik heb nog niet gedoucht, nog geen beha aangetrokken en mijn haar is ongekamd, maar toen Cass een uurtje geleden aan het voeteneind van mijn bed stond met de vraag of ik pannenkoeken voor ze wilde bakken, stond ik met tegenzin op. Ik zag Mae ronddrentelen voor de deur van de slaapkamer, haar hoopvolle gezichtje was maar deels zichtbaar om de hoek van de deurpost, en ik wist dat ik geen nee kon zeggen.

Het is niks voor Emily om de voordeur open te laten. Zelfs als zij en Nolan aan het ruziën waren, dan nóg zou ze de deur dichtgedaan hebben en achter Mae aan gegaan zijn als ze wist dat Mae van streek was. Ik versnel mijn pas nog wat, vraag me nu af of er misschien iets ergers aan de hand is dan alleen ruzie, of er misschien iemand gewond of ziek is.

Ik denk aan Reese, hun oudste dochter, die zeventien is. Ze is de hele vakantie al humeurig en afstandelijk. Emily had onlangs in Reese' telefoon gekeken omdat ze zich zorgen om haar maakte. Ik wil ZMP, had Reese in een berichtje aan een vriendin

geschreven. Ik wist niet wat het betekende, maar Emily legde het uit toen we buiten op de veranda stonden, met een ernstig gezicht, haar angst voelbaar, en mijn hart stopte zo ongeveer met kloppen toen ik aan de tienjarige Cass dacht, en dat ik totaal niet opgewassen zou zijn tegen al die angst en onzekerheid die de tienerjaren met zich meebrachten. *Zelfmoord plegen.*

'Denk je dat ze het meent, of zegt ze het gewoon uit aandachttrekkerij?' had ik gevraagd, terwijl ik Emily gerust probeerde te stellen, het lichter probeerde te maken. Maar nu heb ik spijt dat ik het niet serieuzer nam. Ik had in plaats daarvan moeten voorstellen dat Reese met iemand ging praten als ze weer thuis waren, een therapeut bijvoorbeeld. Ik had moeten kijken of mijn eigen therapeut beschikbaar was voor een Zoomsessie nog diezelfde dag, al had dat misschien helemaal niet gewerkt met de grillige internetverbinding hier.

Ik loop de trap van de veranda op en ga naar binnen, roep Emily, maar ze antwoordt niet. Ik laat de voordeur achter me openstaan, ga de grote kamer binnen, die alles ineen is – woonkamer, eetkamer en keuken. Net zoals in ons huisje is het hier rustiek en ouderwets ingericht, de meubels zijn bekleed met duffe geruite stof en de muren betimmerd met een grenen lambrisering vol knoesten. Maar hun huisje is wel twee keer zo groot en het heeft een veranda die afgeschermd is met horschermen. En er is nog een extra verdieping in plaats van alleen een kleine zolder, zoals bij ons, die je alleen maar via een ladder kunt bereiken – wat geweldig is voor Cass maar niet erg praktisch voor Elliott en mij, want we kunnen geen stap op zolder zetten zonder ons hoofd te stoten aan het lage, schuine dak.

'Emily?' roep ik weer, als ik verder naar binnen loop. Ik luister of ik iemand hoor. Er is niemand op de begane grond, de tv staat uit. Er hangt een vreemde geur, die ik niet kan plaatsen. Eerst is het rustig, maar dan hoor ik heel vaag van boven een zwak en ondefinieerbaar geluid, alsof iemand zich omdraait in bed. Ik blijf stilstaan, plots voel ik me ongemakkelijk, ik stel me mijn

broer Nolan voor die uit bed komt, naar beneden loopt, half slapend nog in zijn boxershort, en mij hier in de kamer aantreft. Ik denk aan Mae en hoe bang ze was toen ze terug kwam rennen naar ons huisje, maar wat haar angst aanjoeg had waarschijnlijk al plaatsgevonden voordat ze bij ons was.

Er zit hier heel veel wild. Er zijn beren gesignaleerd in de bossen niet ver hiervandaan. Pas geleden toen we aan het wandelen waren zagen we de pootafdrukken van coyotes, althans, dat vermoedden we. Als Mae onderweg naar haar huis iets als een coyote had gezien, dan zou dat haar de stuipen op het lijf gejaagd hebben, en misschien lagen Emily, Nolan en de andere kinderen op dat moment nog wel te slapen.

Ik voel in de zak van mijn ochtendjas naar mijn telefoon om Emily te bellen, wat ik meteen had moeten doen voordat ik hun huisje in ging. Ik kijk naar het schermpje van de telefoon; het signaal is zwak hier maar ik heb bereik, ik zie twee balkjes. Ik zoek Emily in mijn contacten, het signaal blijft op twee staan, ik druk op haar naam en hou de telefoon bij mijn oor.

Het duurt maar even voordat ik het hoor: het geluid van een telefoon op de afgeschermde veranda. Ik zie nu dat de deur ernaartoe op een kier staat.

Emily's telefoon bevindt zich daar, misschien Emily zelf ook wel.

Ik laat de telefoon zakken. Langzaam loop ik de kamer door naar de veranda, steek mijn hand uit naar de klink van de deur en duw hem helemaal open.

Als ik door de deuropening de veranda op stap, zie ik het. Ik verstijf, al duurt het een seconde voordat in mijn hoofd doordringt wat ik zie en ik besef wat het is. Het bloed is zo donker dat het bijna naadloos overgaat in de houten panelen en ik moet twee keer kijken voordat ik me realiseer dat ik niet zit te kijken naar knoesten in het hout, maar naar bloed. Op het bed is het het duidelijkst, de witte deken zit onder, alsof een kunstschilder het erop heeft gekwakt met een kwast.

Mijn adem stokt. Ik sta als aan de grond genageld, een deel van me probeert nog steeds te bevatten wat ik zie – mezelf wijs te maken dat iemand zich verwond heeft met een kurkentrekker of een mes, en dat ze naar het ziekenhuis zijn gegaan, zo overhaast dat ze de voordeur open hebben laten staan – en de grote hoeveelheid bloed op de muren en op het bed te verwerken.

Het dichtstbijzijnde ziekenhuis moet zo'n twintig à dertig kilometer hiervandaan zijn. Ik vraag me af of Nolan en Emily naar het ziekenhuis zouden zijn gegaan zonder dat tegen ons te zeggen. Ik vraag me af of ze ons misschien onderweg ernaartoe hadden willen bellen, maar dat Emily haar telefoon vergeten was en Nolan geen bereik had.

Maar dan zie ik hem staan, door de horschermen van de veranda, waarvan er eentje los in de wind klappert: de stoffige zwarte Volkswagen van Emily en Nolan, op de oprit geparkeerd vlak bij het huisje. De auto is er nog, wat betekent dat ze niet weg zijn.

Ze zijn nog in het huisje.

Mijn keel zit dichtgesnoerd. Ik kan nauwelijks ademhalen als mijn ogen de kamer afzoeken. Zo op het eerste gezicht is de veranda leeg, maar dan zie ik blote voeten op de vloer, bij het voeteneinde van het bed, en ik besef dat er in tegenstelling tot wat ik dacht wel iemand op de veranda is.

Mijn hart gaat sneller slaan. Een hand verheft zich en bedekt mijn mond als ik een stap naar voren zet in plaats van me instinctief van de plek weg te bewegen, en ik zie dat de huid van de voeten verkleurd is, ze zien er niet uit als gezonde voeten. Ze zijn paars aan het worden, de kleur van de huid is nu bijna hetzelfde als die van de mauve nagellak op de teennagels, en ik weet nog voordat ik haar gezicht zie dat het Emily is omdat we samen naar de pedicure zijn geweest voordat we op vakantie gingen, en ik haar geholpen heb de kleur uit te zoeken, die paste bij die van mij.

Langzaam loop ik om het bed heen met de onrealistische gedachte dat ik haar kan helpen, dat ik haar nog kan redden.

'Emily?' vraag ik, het ontglipt me, gewichtloos en inhoudsloos, tot ik haar zie en door mijn benen zak. Ik moet me aan het frame van het bed vasthouden om niet om te vallen.

Emily is dood. Het bloed onder haar maakt dat duidelijk. Niemand kan zoveel bloed verliezen en het overleven. Ze ligt volkomen stil, op de vloer van de afgeschermde veranda aan de andere kant van het bed alsof iemand haar te grazen heeft genomen toen ze probeerde te ontsnappen of zich probeerde te verbergen. Haar borst gaat niet op en neer, ze ademt niet, ze lijkt dood. Haar gezicht is iets opzij gedraaid – haar nek is vreemd gekromd –, dus ik zie duidelijk de grauwe tint van haar gezicht en een troebel, half geopend oog. Een van haar armen ligt ook onnatuurlijk gebogen, de schouder ontwricht, haar mond wijd geopend voor een laatste ademteug of een laatste schreeuw. Haar telefoon ligt net buiten haar bereik, een gemiste oproep van mij op het schermpje.

Ik ben verstijfd van de schok, van de angst. Hoewel mijn instinct schreeuwt dat ik weg moet rennen, terug naar ons huisje, de deur moet sluiten en de politie moet bellen, lukt het me niet om me te bewegen.

Ik aarzel maar heel even. Maar zelfs dat is nog te veel. Ik ben te laat.

Voordat ik erin slaag weg te gaan, krijg ik ineens het rare gevoel dat ik niet meer in mijn eentje ben. Iets lijkt te bewegen vanuit mijn ooghoek, ik hoor het zachte, trage gekraak van een vloerplank.

Reese

Zeven dagen eerder

We zijn ergens in the middle of nowhere. Het is al uren geleden dat we afsloegen van de snelweg en dat ik iets normaals zag, zoals een McDonald's. Eerst reden we een tijdje op een of andere tweebaansweg langs boerderijen – we luisterden naar de playlist van Emily, oftewel dezelfde vijf liedjes steeds opnieuw, steeds maar weer tot ik dood wilde – en nu rijden we op een of andere tweebaansweg met alleen maar bomen erlangs. We zitten nu echt in een bos. Overal waar ik kijk zie ik bomen, zo ver je kunt kijken en zo dicht op elkaar dat je geen idee hebt wie of wat zich daar allemaal verbergt, hoewel we af en toe wel een grindpad voorbijrijden dat in het niets verdwijnt, met daarop bandensporen en borden aan het eind waarop dingen staan als PRIVÉ-TERREIN en VERBODEN TOEGANG, en zo weet je dan dat er iemand woont. Af en toe doemen er zomaar een zootje gebouwen op, van die vage kutcomplexen, van die metalen opslagloodsen van één verdieping (waarbij je gewoon weet dat er in minstens één zo'n loods een lijk ligt) of van die kleine wegrestaurants die adverteren met gefrituurde vis op vrijdag, met op het smerige parkeerterrein alleen maar motoren en gepaintbrushte auto's uit de jaren tachtig.

Dit is zo'n plek die je op het nieuws wel voorbij ziet komen, waar mensen verdwijnen en nooit meer worden teruggevonden.

Het ouderlijk gezag zit voor in de auto, ze hebben weer eens ruzie omdat Nolan de weg kwijt is. Nolan raakt altijd de weg kwijt, omdat zijn gedachten altijd afdwalen en hij niet oplet waar hij naartoe gaat. Op dit moment heeft een afslag of drie gemist, en de gps hapert als een idioot omdat het bereik hier waardeloos

is, dus niemand weet meer waar we zijn. We rijden gewoon op een of andere weg waar we bijna niemand tegenkomen met alleen maar bomen om ons heen. Als we iemand passeren, rijdt die meestal in tegenovergestelde richting van ons, het zijn allemaal oude Ford Bronco's en opgevoerde pick-ups. Andere auto's dan die van ons. Een tijdje geleden was er een pick-up die met een vaart van achter op ons afkwam, met getint glas zodat ik het gezicht van de bestuurder niet kon zien. Hij bleef een tijdje achter ons hangen, met veel geraas en gegrom van de motor, iedereen werd er zenuwachtig van. 'Gewoon harder gaan rijden, papa,' zei ik, en Emily zei dat hij aan de kant moest gaan staan en de man erlangs moest laten. Nolan deed geen van beide, onverschrokken, en zei dat de auto er gewoon langs kon als hij wilde. Dat deed hij uiteindelijk ook, hard toeterend, en de chauffeur stak zijn middelvinger op. Toen hij voor ons reed, bleef hij expres vlak voor ons rijden, en ik zag op de achterruit zo'n bumpersticker van dat stripfiguurtje Calvin, pissend met zijn broek op zijn knieën zodat zijn kont eruit hing, en nog eentje van het silhouet van een vrouw met enorme tieten waarop stond: *Ik maak ook wel eens andere ritjes.* Om even aan te geven wat voor plek dit is.

Mae vroeg wat het betekende: *Ik maak ook wel eens andere ritjes.*

Emily is kwaad op Nolan omdat we verdwaald zijn. Ze vindt hem incompetent. Ze kan het niet laten gaan. Het is niet alleen dat ze kwaad is dat we verdwaald zijn, ze is ook bang aan het worden en denkt dat er misschien iets ergs met ons gaat gebeuren, dat we misschien wel doodgaan of zoiets hier, en als dat zou gebeuren, dan zou dat allemaal zijn schuld zijn.

'Als je gewoon even beter had opgelet, dan was dit niet gebeurd,' zegt ze.

'Denk je nou echt dat ik wou dat we zouden verdwalen? Dat ik dat met opzet deed? God, Emily, je weet soms gewoon niet wanneer je je bek moet houden.'

Emily perst haar lippen op elkaar. Ze kijkt op haar telefoon om te zien of tante Courtney een berichtje gestuurd heeft, maar het is zinloos want er is geen bereik, wat ook op een of andere manier de schuld van Nolan is (misschien zou er wel bereik zijn als we op de goeie weg zaten). Emily zou het gewoon kunnen loslaten, maar dat doet ze niet. In plaats daarvan zegt ze dat opa, RIP, altijd een echte plattegrond gebruikte als ze met het gezin op vakantie gingen zodat ze nooit verdwaald raakten omdat ze Siri niet nodig hadden om ze te vertellen hoe ze moesten rijden, ze waren niet afhankelijk van moderne technologie, hij kon het allemaal vinden met zijn hersens. En daarna, om het punt nog even helemaal af te maken, begint ze weer over die keer dat we in de stad reden – dat Nolan met ons in de stad reed – en dat Siri ons meenam op een tocht langs de onguurste wijken van Chicago omdat het de snelste route was, alsof je in Google Maps de optie kan kiezen om de wijken met een hoog criminaliteitscijfer te vermijden. Ik vond het toen wel grappig, maar Emily dacht dat we vermoord zouden worden. Ze bleef maar tegen ons schreeuwen dat we de ramen dicht en de deuren op slot moesten houden.

'Wil jij anders rijden?' vraagt Nolan nu. 'Hier, rij jij maar,' zegt hij, en hij geeft een harde ruk aan het stuur om de auto langs de kant van de weg te zetten, waardoor ik op de achterbank tegen Mae op bots. Slippend in het grind komen we abrupt tot stilstand. Ik heb geen veiligheidsgordel om, dus val ik voorover tegen de achterkant van Emily's stoel als Nolan op de rem gaat staan en de auto in de parkeerstand zet. 'Rij jij maar dan, jij kan het toch allemaal veel beter dan ik.'

Alleen maakt hij zijn veiligheidsgordel niet los en hij stapt niet uit de auto, en daarom weet ik – weten we allemaal – dat hij bluft. Nolan weet dat we de rest van de rit vijftien kilometer onder de maximaal toegestane snelheid zullen rijden als Emily het stuur overneemt, haar handen op tien voor twee – en dat wil niemand want als we langer dan absoluut noodzakelijk in

deze auto moeten blijven, dan gaat er misschien wel een dode vallen.

'Kunnen jullie even ophouden?' vraag ik. Ik voel mijn woede opborrelen. 'Kunnen jullie je gewoon voor de verandering een keer, zeg maar, ik weet niet hoor, gewoon gedragen als een paar fucking volwassenen.'

Emily zwijgt, maar ze kijkt me over haar schouder aan, teleurgesteld, zo kijkt ze altijd naar me. Omdat ik 'fucking' zei in aanwezigheid van Mae. Omdat ik sowieso 'fucking' zei. Omdat ik haar kant niet koos, maar zo neutraal bleef als Zwitserland. Als ik gewoon tegen Nolan had gezegd dat hij zich als een fucking volwassene moest gedragen, dan zou dat de zaak veranderen. Dan was ik er misschien wel mee weggekomen. Emily is mooi als ze lacht – haar blonde haar in een golvende bob met pony, een kapsel dat bijna niemand staat, en door haar zachte blauwe ogen ziet ze er vriendelijk uit – maar ik zie haar bijna altijd kwaad of ze heeft zo'n *resting bitch face* met groeven in haar voorhoofd die steeds dieper lijken te worden. Dat is vast ook de schuld van Nolan of van mij.

Vroeger was ze gelukkig. Dat weet ik nog. In ieder geval enigszins.

Ik draai mijn hoofd weg, stuur een berichtje naar mijn vriendin Skylar. Ik wil ZMP, typ ik en ik druk op 'send'. Het is de zomer voor ons eindexamenjaar. Maandenlang hebben mijn beste vriendin Skylar en ik plannen gemaakt om dingen te doen als naar National Park Indiana Dunes gaan of een trein naar de stad nemen om naar Oak Street te gaan, de winkelstraat met een bioscoop. In plaats daarvan zit ik nu hier met die losers. Mae is oké, maar de rest kan ik niet uitstaan. Mijn broer, Wyatt, zit in z'n eentje achterin, de hele rit al vastgeplakt aan zijn telefoon, en ik weet dat hij waarschijnlijk naar foto's van naakte meiden zit te kijken, maar elke keer als Emily vraagt wat hij aan het doen is zegt hij 'niks'. Het is niet niks. Hij liegt tegen haar. Want dat doet hij altijd – liegen – maar omdat hij elk semester bij de

besten van de klas zit vanaf dat hij van de kleuterschool kwam en waarschijnlijk wel naar de universiteit kan met een volledige honkbalbeurs denken ze dat hij het perfecte kind is. Hij komt overal mee weg.

Nolan zet de auto in drive en rijdt de weg weer op, terwijl Emily in zichzelf dingen zit te mompelen als 'ze zijn er vast al voordat wij er zijn', en 'ik heb tegen Courtney gezegd dat we om drie uur zouden aankomen', alsof dat wat uitmaakt, alsof het iemand iets kan schelen.

'Wat denk je, dat ze weggaan als wij er om drie uur niet zijn?' vraag ik, en ze kijkt me over haar schouder weer vuil aan. Even houdt ze mijn blik vast, daarna glijden haar ogen naar beneden, over mijn kleren. Ze vindt het maar niks wat ik aanheb, dat zei ze al voor we vertrokken, dat mensen zullen denken dat ik een slet ben als ik me zo kleed. 'Wil je dat mensen dat denken? Dat je een slet bent?' We stonden in de keuken toen ze dat vroeg. Ik wist niet wat ik moest zeggen en dus zei ik maar niks. Ik dacht dat ze het misschien terug zou nemen, dat ze zou beseffen dat haar woorden me diep raakten omdat ik niks zei en vanwege de verbazing op mijn gezicht, maar dat deed ze niet. Ik moet wel eerlijk zeggen dat ze eerst nog wat anders had gezegd. Ze zei eerst: 'Dat ga je niet aandoen. Trek alsjeblieft wat anders aan', maar toen ik nee zei veranderde ze van tactiek.

'Doe je veiligheidsgordel vast,' zegt ze nu, en ik wil vragen waarom en wat ze gaat doen als ik het niet doe, maar in plaats daarvan doe ik mijn gordel om, ram de metalen gesp met een klap vast. De riem drukt me tegen de bank alsof ik een gijzelaar ben, en dat is ook precies wat ik ben. Een gijzelaar.

Over nog geen jaar ben ik achttien en dan ben ik weg. Als ik het allemaal overleef.

Verwijder dat, typ ik naar Skylar, als ik weer op mijn telefoon kijk nadat Emily zich heeft omgedraaid in haar stoel en naar de bomen in het bos dat zich voor ons uitstrekt zit te staren. Ik wil iemand anders vermoorden.